

„ARGAS“

65-IEJI EKSPEDICIJOS METAI

307-OJI DIENA HERMOKAMEROJE NR. 1

Konstancija

Apskritoje kabinoje ant grindų parietusi kojas sėdi keturio-
alikmetė mergaitė. Galvą gaubia garbanų aureolė; kojinitės
skylėtos. Tai Konstancija.

Už jos, peršviečiamame penkių metrų aukščio cilindre nuo
grindų iki lubų, kybo mašina iš trilijonų aukso gijų, ne stores-
nių už žmogaus plauką. Kiekviena gija apsvijusi apie tūkstančius
kitų neįsivaizduojamai sudėtingu būdu. Retkarčiais koks nors
gijų pluoštelis mašinoje supulsuoja šviesa. Tai Sibilė.

Patalpoje dar yra pripučiamą lovelė, biotualetas, maisto
spausdintuvas, vienuolika pakų maisto koncentrato miltelių ir
automobilio padangos formos bei didumo bėgtakis, vadinamas
Žingsniamačiu. Šviesa sklinda iš LED šviestuvų rato lubose. Jo-
kio išėjimo nematyti.

Ant grindų eilėmis išdėlioti gal šimtas keturkampių lapukų,
į kuriuos Konstancija suplėšė tuščius miltelių pakus ir juos prira-
šė savadarbiu rašalu. Kai kurie užpildyti, kituose vos vienas žo-
dis. Viename, pavyzdžiui, senovės graikų kalbos abėcėlė. Kitame
parašyta:

Per tūkstantmetį iki 1453 m. Konstantinopolio miestas buvo
apgultas dvidešimt tris kartus, bet nė viena armija nepralaužė
jo sausumos sienų.

Pasilenkusi ji paima tris lapelius. Mašina už nugaros sumirksi.
Jau vėlu, Konstancija, o tu visą dieną nevalgysi.

– Aš nealkana.

Gal gardaus rizoto? Arba ėrienos kepsnio su bulvių koše? Dar daug derinių nesi ragavusi.

– Ne, ačiū, Sibile.

Ji skaito pirmąjį lapuką:

Dingęs graikų autoriaus Antonijaus Diogeno prozos kūrinys „Debesų Gegutmiestis“, pasakojantis apie piemens kelionę į utopinį miestą danguje, tikriausiai buvo parašytas I a. pabaigoje.

Antrą:

Iš knygos atpasakojimo Bizantijoje IX a. žinome, kad ji prasidėjo trumpu prologu, kuriuo Diogenas kreipiasi į sergančią dukterėčią patikindamas, jog šios juokingos istorijos neišgalvojęs pats, ją radęs viename kape senovės Tyro mieste.

Trečią:

Diogenas rašė dukterėčiai, jog ant kapo buvo iškalta: *Aetonas 80 metų išgyveno kaip žmogus, 1 metus kaip asilas, 1 metus kaip jūrų žuvis, 1 metus kaip varna.* Kape Diogenas teigia radęs skrynelę su užrašu: *Nepažįstamasai, kad ir kas esi, atidaryk ir nusistebėk sužinojęs nepaprastų dalykų.* Atidaręs skrynelę, jis rado dvidešimt keturias kipariso lenteles, kuriose buvo surašyta Aetono istorija.

Konstancija užsimerkia, mato, kaip rašytojas įžengia pro tamsią kapo angą. Mato, kaip pasišviesdamas deglu apžiūri skrynelę. Lemputės viršuje ima blaustis, sienos iš baltų pasidaro gintaro spalvos, o Sibilė įspėja: *Konstancija, netrukus Užtemdymas.*

Mergaitė žengia per lapukus ant grindų ir ištraukia iš plovės tuščio pako likučius. Dantimis ir nagais atplėšia keturkampę skiautelę. Įberia šaukštelį maisto miltelių į spausdintuvą, paspaudžia mygtukus, ir aparatas išspjauna į dubenėlį porą šaukštų tamsaus skystimo. Tada ji paima plastikinį šiaudelį, kurio galą buvo nusmailinusi, padažo savadarbę plunksną į savadarbį rašalą ir palinkusi prie lapuko nupiešia debesį.

Vėl padažo plunksną.

Virš debesies nupiešia miesto bokštus, paskui – virš jų pritaškoja skraidančių paukščių. Kambarys dar labiau aptemsta. Sibilė mirkčioja. *Konstancija, esu priversta reikalauti, kad pavalgytum.*

– Dėkui, Sibile, aš nealkana.

Ji paima lapelį su data – „2020, vasario 20“ – ir padeda prie kito, su užrašu „Lapas A“. Iš kairės priduria savąjį debesų miesto piešinį. Akimirką blėstančioje šviesoje trys skiautelės lyg pakyla švytėdamos.

Konstancija atsitupia. Ji beveik metus neišėjo iš šios patalpos.

1 SKYRIUS

**NEPAŽĪSTAMASAI, KAD IR KAS ESI,
ATIDARYK IR NUSISTEBĒK SUŽINOJĒS
NEPAPRASTŪ DALYKŪ**

Antonijus Diogenas. Debesų Gegutmiestis, lapas A

Diogeno kodeksas surašytas 30 x 22 cm lapuose. Išliko tik dvidešimt keturi lapai, čia sužymėti nuo A iki Ω. Visi jie daugiau ar mažiau išvarpyti kirminų ir apsitraukę pelėsiu. Rašysena daili, pakrypusi į kairę. Iš Zeno Ninio vertimo (2020).

...kiek laiko šios lentelės pelijo šioje skrynutėje laukdamos jas perskaitysiančių akių? Nors žinau, jog tu, brangioji dukterėčia, nepatikėsi jose nupasakotų nepaprastų įvykių tikrumu, perrašysiu juos tau žodis į žodį. Galbūt senais laikais žmonės tikrai vaikščiojo žeme žvėrių pavidalu ir danguje, tarp žmonių ir dievų karalysčių, sklandė paukščių miestas. O galbūt, kaip ir visi bepročiai, tas piemuo išgalvojo sau tiesą ir ja neabejojo. Tačiau pereikime dabar prie jo istorijos ir patys nuspręskime, ar jis buvo sveiko proto.

LEIKPORTO VIEŠOJI BIBLIOTEKA

2020 M. VASARIO 20

16.30

Zenas

Per krintančio sniego marškas jis veda penkis penktokus iš mokyklos į miestelio biblioteką. Jam gerokai per aštuoniasdešimt; apsilkęs neperšlampama storos drobės striuke, batai susegami kibukais, kaklaraiščiu čiuožia pingvinai iš animacinių filmukų. Nuo pat ryto visą dieną krūtinėje tvenkėsi džiaugsmas, ir dabar, pusę penkių vasario ketvirtadienį, žiūrint, kaip vaikai pirma jo bėga šaligatviu, – Aleksas Hesas su asilo galva iš papjė mašė, Reičelė Vilson, nešina plastikiniu žibintuvėliu, Natali Ernandes, velkanti garso kolonėlę, – šis jausmas vos neverčia iš koto.

Jie praeina pro policijos nuovadą, Parkų departamentą, „Rojaus vartų“ nekilnojamojo turto plėtros agentūrą. Leikporto viešoji biblioteka – dviaukštis Viktorijos stiliaus pastatas Ežero ir Parko gatvių sankirtoje, dvišlaičiu stogu, panašus į meduolinį namuką, dovanotas miestui po Pirmojo pasaulinio karo. Kaminas pasviręs, lietvamzdžiai įlinkę; trys iš keturių fasado langų įtrūkę, stiklai sutvirtinti lipniąja juosta. Sniego sluoksnis jau užklojo kadagius palei šaligatvį ir knygų gražinimo dėžę, ant kurios išpiešta pelėda.

Vaikai nustraksi takeliu, užlekia ant priebučio ir sumuša delnais su Šarifu, vaikų skyriaus bibliotekininku, išėjusiu į lauką padėti Zenui užlipti laiptais. Šarifo ausyse žalsvos ausinėlės, plaukuotos rankos aplipusios blizgučiais. Ant marškinėlių užrašas skelbia: *MĖGSTU STORAS KNYGAS IR NEMOKU MELUOTI.*

Viduje Zenas nusišluosto akinius. Registracijos stalas apklijuotas iš rankdarbių popieriaus iškarpytomis širdelėmis; ant

sienos kabo rėmeliai su išsiuvinėtais žodžiais: *Čia atsakoma į klausimus.*

Ant kompiuterių stalo visuose trijuose monitoriuose sinchroniškai sukasi ekrano užsklandų spirалės. Tarp garsinių knygų lentynos ir dviejų nuskurusių krėslų stovi septynių galonų talpos šiukšlių bakas ir į jį per lubas kapsi vanduo iš leidžiančio radiatoriaus.

Kapt. Kapt. Kapt.

Vaikai dunda laiptais į viršų, į Vaikų skyrių, purtydami nuo drabužių sniegą. Laiptų viršuje žingsniai nutyla. Zenas su Šarifu šypsodami susižvelgia.

– Vaje! – sako Olivijos Ot balsas.

– Iškritimas, – atsiliepia jai Kristoferis Di.

Šarifas veda Zeną į viršų prilaikydamas už alkūnės. Antro aukšto laiptų aikštelę užstoja fanerinė siena, nupurkšta auksinės spalvos dažais, o jos viduryje, virš nedidukės durų arkos, Zeno užrašyta:

Ω ξέρε, ὅστις εἶ, ἀνοιξον, ἵνα μάθῃς ἃ θαυμάζεις

Penktokai susispietę priešais fanerą, sniegas tirpsta ant jų striukių ir kuprinių, visi žiūri į Zeną, o Zenas vis neatgauna kvaipo. Pagaliau prabyla:

– Ar visi prisimenate, ką tai reiškia?

– Žinoma, – atsako Reičelė.

– Tai jau, – priduria Kristoferis.

Pasistiebusi Natali pabraukia pirštu kiekvieną žodį. *Nepažįstamasai, kad ir kas esi, atidaryk ir nusistebėk sužinojęs nepaprastų dalykų.*

– Griūk vietoj, – sako Aleksas, pasikišęs po pažastimi asilo galvą. – Atseit dabar mes įeisime į knygą.

Šarifas išjungia ant laiptų šviesą, ir vaikai apstoja dureles šviečiant tik raudonam *IŠĖJIMAS* ženklui.

– Jau? – šūkteli Zenas, ir iš anapus faneros Mariana, bibliotekos vedėja, atsiliepia:

– Jau.

Vienas paskui kitą vaikai sulenda pro durelių arką į Vaikų skyrių. Lentynos, stalai ir sėdmaišiai, įprastai užpildę erdvę, dabar sustumti į pasienius, jų vietoj išdėliota trisdešimt sulankstomųjų kėdžių. Virš jų, siūlais pririšti ant sijų, kabo daugybė kartoninių debesų, nubarstyti blizgučiais. Priešais kėdes mažytė scena, o už jos ant drobės, dengiančios visą užpakalinę sieną, Mariana nupiešė miestą debesyse.

Auksinių bokštų guotai su šimtais langelių ir vėliavėlėmis viršūnėse. Aplink jų smailes skraidžioja būriai paukščių – mažutės geltongalvės startos ir dideli sidabriniai ereliai, paukščiai ilgomis raitytomis uodegomis, kiti – ilgais kumpais snapais, paukščiai tikri ir fantastiniai. Mariana išjungė šviesas viršuje, ir vienintelio karaokės prožektoriaus šviesoje debesys virš pakylės žiburiuoja, paukščių spalvos mainosi, bokštai atrodo apšviesti iš vidaus.

– Tai... – iškvepia Olivija.

– Be žodžių, – sako Kristoferis.

– Debesų Gegutmiestis, – kužda Reičelė.

Natali pastato kolonėlę, Aleksas strykteli ant scenos, Mariana šaukia:

– Atsargiau, dažai nespėjo išdžiūti!

Zenas atsisėda pirmoje eilėje. Kas kartą mirktelėjus, atmintis vokų viduje išmeta vaizdą: tėvas klesteli į pusnį; bibliotekininkė ištraukia katalogo kortelių stalčių; žmogus karo belaisvių stovykloje dulkėse braižo graikiškas raides.

Šarifas veda vaikus už kulisų, į tarpą, kurį jis atitvėrė trimis lentynomis, prikrautomis rekvizito ir kostiumų. Olivija užsitraukia

ant plaukų latekso kepurėlę, turėšančią vaizduoti plikę, Kristoferis į scenos centrą nutempia dėžę nuo mikrobangės, nudažytą, kad panėšėtų į marmuro sarkofagą, Aleksas siekia nupiešto bokšto, Natali išsitraukia iš kuprinėlės kompiuterį.

Suskamba Marianos telefonas.

– Picos gatavos, – sako ji į sveikąją Zeno ausį. – Eisiu pasiimti. Vienu vėju sulakstysiu.

– Pone Nini? – paliečia Zenui petį Reičelė. Raudoni plaukai supinti į kasytes, ant pečių žiba ištirpusio sniego lašai, išplėtos akys spindi. – Jūs visa tai padarėte? Dėl mūsų?

Seimuras

Už kvartalo nuo bibliotekos, storai apsnigtame pontiake „Grand Am“, su kuprine ant kelių snaudžia pilkaakis septyniolikmetis Seimuras Štulmanas. Kuprinė didelė, tamsiai žalia „JanSport“, joje du greitpuodžiai, prigrūsti stogvinių ir rutulinių guolių, abiejuose yra po uždegiklį ir po puskilogramį sprogmenų, vadinamų „Kompozicija B“. Laidai juos jungia su mobiliaisiais telefonais ant dangčių.

Sapne Seimuras eina per mišką baltų palapinių link, bet vos žengia žingsnį, takas pasuka ir palapinės nutolsta, o jį prislegia baisi nežinia. Krūptelėjęs pabunda.

Mašinos laikrodis rodo 16.42. Kiek jis miegojo? Penkiolika minučių. Daugiausia dvidešimt. Kvaila. Neatsakinga. Išsėdėjo automobilyje daugiau kaip keturias valandas, kojų pirštai nutirpo, varo šlapintis.

Rankove nušluosto aprasojusį priekinį stiklą. Įjungia valytuvą, tas nubraukia storą sniego sluoksnį. Prie bibliotekos nėra vienos mašinos. Praeivių nėra. Vienintelis automobilis aikštelėje iš vakarų pusės – bibliotekininkės Marianos subaru po sniego pusnimi.

16.43.

Iki vakaro iškris šeši coliai sniego, praneša radijas, per naktį – nuo dvylikos iki keturiolikos.

Įkvėpk iki keturių, sulaikyk kvėpavimą iki keturių, iškvėpk iki keturių. Prisimink, ką žinai. Pelėdų akys turi po tris vokus. Akies obuolys ne apvalus, o cilindrinis. Klausia keturis kartus aštresnė už katės. Pelėdų pulkas vadinamas turgumi.

Jam viso labo reikia įeiti, paslėpti kuprinę pietrytiniame bibliotekos kampe, kuo arčiau „Rojaus vartų“ biuro, ir išeiti sau. Važiuoti šiaurės kryptimi, palaukti iki šešių, kol biblioteka užsidarys, surinkti numerius. Palaukti penkis skambučius.

Driokst!

Lengviau negali būti.

16.51, iš bibliotekos išeina figūra vyšnine striuke, užsitraukia gobtuvą ir ima kasti sniegą nuo tako. Mariana.

Seimuras išjungia radiją, čiuožteli sėdyne žemiau. Prisimena save septynerių ar aštuonerių metų, šalia mokslo populiarinimo literatūros suaugusiesiems, maždaug ties 598-uuju numeriu, Mariana nuo lentynos viršaus nuima pelėdų žinyną. Ji visa strazdanota ir kvepia cinamonine kramtuke. Atsisėda prie jo ant sukamosios taburetės. Knygoje rodo jam pelėdą prie drevės, pelėdą ant šakos, pelėdas, skrendančias virš laukų.

Seimuras nuveja prisiminimus. Kaip sako Hierarchas? *Karys, atsidavęs kovai, nejaučia nei kaltės, nei baimės ar gailėsčio. Karys, atsidavęs kovai, tampa antžmogiu.*

Mariana nuvalo rampą invalidų vežimėliams, pabarsto druskos ir nueina Parko gatve. Ją praryja snygis.

16.54.

Nuo vidurdienio Seimuras laukė, kad biblioteka ištuštėtų, ir štai sulaukė. Jis atsega kuprinę, įjungia mobiliukus, priklijuotus prie greitpuodžių dangčių, išsiima šaulių ausines ir vėl užtraukia užtrauktuką. Dešinėje striukės kišenėje guli pusiau automatinis „Beretta 92“ pistoletas, kurį rado senelio brolio pašiūrėje. Kairėje: telefonas su trimis numeriais, užrašytais ant kitos pusės.

Įeiti, paslėpti kuprinę, išeiti. Važiuoti šiaurės kryptimi, laukti, kol užsidarys biblioteka, surinkti viršutinius du numerius. Palaukti penkis skambučius. Driokst.

16.55.

Žybčiodamas įjungtais žibintais, per sankryžą pravažiuoja sniego valytuvas. Paskui – pilkas pikapas su užrašu „King Construction“. Bibliotekos pirmo aukšto lange šviečia lentelė „Atidaryta“. Mariana turbūt išėjo su reikalais ir greitai grįš.

Nagi, lipk iš mašinos.

16.56.

Snaigės krinta ant priekinio stiklo beveik negirdimai, bet garsas nusmelkia iki dantų šaknų. Šiu šiu šiu šiu šiu šiu šiu... Pelėdų akys turi po tris vokus. Jų akių obuoliai ne apvalūs, o cilindriniai. Klausia keturis kartus aštresnė už katės.

Jis užsideda ausines. Užsismaukia gobtuvą. Paspaudžia durelių rankeną.

16.57.

Karys, atsidavęs kovai, tampa antžmogiu.

Jis išlipa iš mašinos.

Zenas

Kristoferis išdėlioja scenoje putplasčio kriptas ir pakreipia sarkofagą, padarytą iš dėžės nuo mikrobangės, kad žiūrovai galėtų perskaityti epitafiją: *Aetonas 80 metų išgyveno kaip žmogus, 1 metus kaip jautis, 1 metus kaip jūrų žuvis, 1 metus kaip varna.* Reičelė paima žibintuvėlį, Olivija išlenda iš už lentynų su laurų vainiku ant latekso plikės, ir Aleksas ima juoktis.

Zenas suploja delnais.

– Nepamirškite, kad per generalinę repeticiją vaidiname iš tikrųjų. Rytoj vakare publikoje gali sučiaudėti jūsų močiutė ar kieno kūdikis pravirkti, bet jums nė už ką negalima sustoti, aišku?

– Aišku, pone Nini.

– Prašom į vietas. Natali, muziką.

Natali spusteli klavišą, ir iš garso kolonėlės ima lietis šiurpoka vargonų fuga. Į vargonų muziką įsimaišo vartų girgždėjimas, karvių mūkimas, pelėdų ūbavimas. Kristoferis išvynioja per avansceną ilgą balto atlaso juostą, paėmęs ją atsiklaupia viename gale, Natali kitame, ir abu jie tą juostą plazdina aukštyn žemyn.

Į vidurį scenos išeina Reičelė su guminiiais batais.

– Tyro mieste saloje ūkanota naktis... – Ji dirsteli į tekstą, pakelia akis. – Rašytojas Antonijus Diogenas išeina iš archyvo. Štai jis artinasi, pavargęs ir susirūpinęs, jo mintys sukasi apie mirštančią dukterėčią, bet palaukite, aš jam tuoj parodysiu keistenybę, kurią radau viename kape.

Atlasas plazda, vargonai groja, žybsi Reičelės žibintuvėlis. Į jo šviesą žengia Olivija.

Seimuras

Snaigės krinta ant blakstienų, jis jas numirksi. Kuprinė slegia nugarą kaip sunkus akmuo, kaip visas žemynas. Jį tartum seka akimis ant knygų gražinimo dėžės nupiešta pelėda.

Užsismaukęs gobtuvą ir su ausinėmis, Seimuras granitiniais laiptais užlipa į bibliotekos priebutį. Ant durų iš vidaus priklijuotas vaiko ranka parašytas skelbimas:

RYTOJ
TIK VIENĄ VAKARĄ
DEBESŲ GEGUTMIESTIS

Prie registracijos stalo nieko nėra, prie šachmatų lentos irgi. Niekas nedirba kompiuteriais, niekas nesklaido žurnalų. Matyt, visus pūga sulaikė namie.

Už stalo išsiuvinėta lentelė rėmeliuose skelbia: *Čia atsakoma į klausimus*. Laikrodis rodo vieną minutę po penkių. Kompiuterių monitoriuose trys ekrano užsklandų spiralės urbiasi vis giliau.

Seimuras nueina į pietrytinį kampą ir atsiklaupia tarp Kalbų ir Kalbotyros. Nuo apatinės lentynos nuima „Mokykis anglų kalbos lengvai“ ir „501 anglišką veiksmažodį“, dar „Olandų kalbos pradžiamokslį“, įspraudžia kuprinę į dulkiną tarpą už lentynos ir vėl sustato knygas.

Atsistojus akyse plaukia raudoni ruožai. Ausyse tuksi širdis, keliai dreba, pūslė tuoj plyš, jis nebejaučia kojų ir pripėdavo sniego. Tačiau padarė.

Dabar išeiti.

Grįžtant per Mokslo populiarinimą, grindys lyg stojasi piestu. Sportbačiai kaip švininiai, raumenys sustingę. Akyse šokinėja pavadinimai: „Mirusios kalbos“ ir „Žodžio imperijos“, „7 žingsniai, kaip užauginti dvikalbį vaiką“; jis praeina pro Visuomenės mokslo, Religiją, Žodynus; prie pat durų kažkas paliečia petį.

Ne. Nesustok. Neatsisuk.

Bet jis atsisuka. Prie stalo stovi lieknas vyriškis su žaliomis ausinėmis ausyse. Antakiai styro kaip juodi stogo šiaudai, akys smalsios, ant marškinėlių užrašyta *MĖGSTU STORAS*, bet toliau nematyti, nes jis laiko apglėbęs Seimuro „JanSport“ kuprinę.

Vyras kažką sako, bet per ausines jo balsas skamba kaip iš baidos tolybės, ir Seimuro širdis pasidaro it popieriaus gniužulas – susigniaužia, atsigniaužia, vėl susigniaužia. Kuprinės čia neturi būti. Kuprinė turi būti paslėpta pietrytiniame kampe, kuo arčiau „Rojaus Vartų“ agentūros.

Antakiuotasis vyras pažiūri žemyn, į kuprinę, o jos pagrindinis skyrius prasisegęs. Vyras pakelia akis susiraukęs.

Seimurui akyse sproginėja juodi taškeliai. Užimas ausyse virs ta staugimu. Jis įkiša ranką į dešinę kišenę ir sugraibo pistoletą.

Zenas

Reičelė vaidina, kaip jai sunku nukelti sarkofago dangtį. Olivija kiša ranką į kartoninę kapo angą ir ištraukia dėžutę, surištą virvele.

– Dėžutė? – klausia ji.

– Ant viršaus užrašas.

– Ką jis sako?

– Ogi štai ką: *Nepažįstamasai, kad ir kas esi, atidaryk ir nusištekėk sužinojęs nepaprastų dalykų.*

– Tik pagalvokite, pone Diogenai, – kalba Reičelė, – kiek metų ši dėžutė išgulėjo kape. Kiek šimtmečių pergyveno! Žemės drebėjimų, potvynių, gaisrų, kokia daugybė kartų pasikeitė! O dabar laikote ją savo rankose!

Kristoferis su Natali sunkiai sūpuoja atlasinį rūką, groja vargonų muzika, sniegas krebždena į langus, boileris rūsyje šniokštuoja kaip išmestas į krantą banginis, o Reičelė žiūri į Oliviją, ir Olivija atriša virvelę. Iš dėžutės ji išima seną enciklopediją, kurią Šarifas rado rūsyje ir nupurškė auksiniais dažais.

– Knyga.

Ji nupučia tariamas dulkes nuo viršelio, ir Zenas pirmoje eilėje šypteli.

– Ar ši knyga paaiškina, – taria Reičelė, – kaip galima aštuoniasdešimt metų būti žmogumi, vienus metus asilu, metus jūrų žuvimi ir metus varna?

– Imkime ir pasižiūrėkime.

Olivija atverčia enciklopediją ir padeda ant pulto priešais nupieštą dekoraciją, Natali su Kristoferiu numeta atlaso juostą, Reičelė surenka kriptas, Olivija nuneša sarkofagą, o Aleksas Hesas, apie pusantrą metro ūgio, vešliais kaip liūto auksiniais karčiais, pasiramstydamas piemens lazda ir apsilvilkęs ant sportinių šortų smėlinį chalata, žengia į scenos vidurį.

Zenas palinksta į priekį. Geliantis klubo sąnarys, spengimas kairėje ausyje, aštuoniasdešimt šešeri metai, nugyventi žemėje, kone begalinė sprendimų virtinė, atvedusi jį į šią valandėlę, – viskas nublanksta. Aleksas stovi vienas karaokės prožektoriaus šviesoje ir žvelgia virš tuščių kėdžių, lyg priešais jį būtų ne antras varganos bibliotekos aukštas vidurio Aidaho miestelyje, o žalios kalvos aplink senovinį Tyro miestą.

– Aš, – prabyla jis savo aukštu ir švelniu balsu, – esu Aetonas, paprastas piemuo iš Arkadijos, ir istorija, kurią jums papasakosiu, tokia beprotiška, tokia nepaprasta, jog nepatikėsite nė vienu žodžiu, – ir vis dėlto ji tikra. Mat aš, kurį visi vadino kvaišeliu ir lepšiu, – taip, aš, silpno protelio avigalvis, besmegenis Aetonas, – kartą nukeliau į patį žemės kraštą ir toliau, iki žėrinčių Debesų Gegutmiesčio vartų, už kurių niekam nieko nestinga, ir knyga, sukaupusi visą išmintį...

Apačioje nuaidi pokštelėjimas, Zenui labai panašus į šūvį. Reičelė išmeta kriptą, Olivija krūpteli, Kristoferis pasilenkia.

Muzika groja, debesys sukasi ant siūlų, Natali ranka sustingsta virš klaviatūros, antras pokštelėjimas sudrebina grindis, ir baimė, nelyginant ilgas tamsus pirštas, per kambarį pasiekia ir paliečia Zeną, sėdintį pirmoje eilėje.

Aleksas šviesos rate prikanda lūpą, pasižiūri į Zeną. Vienas širdies tvinksnis. Du. Galbūt tavo močiutė publikoje sučiaudės. Pravirks kieno nors kūdikis. Kuris nors jūsų gali pamiršti žodžius. Kad ir kas nutiktų, vaidinimas turi vykti toliau.

– Tačiau pradėsiu nuo pat pradžių, – toliau kalba Aleksas, vėl žvelgdamas kažkur virš kėdžių.

Natali pakeičia muziką, Kristoferis perjungia šviesą iš baltos į žalią, scenoje pasirodo Reičelė, nešina trimis kartoninėmis avytėmis.